

tedy o řešení některé z otázek uvedených v §§ 209—235 ex. ř., nýbrž o otázku, zda oprava rozvrhového usnesení jest přípustná, čili nic. Otázka ta nespadá tedy pod ustanovení § 239 poslední odstavec ex. ř. a proto bylo mimořádný dovolací rekurs odmítnouti jako nepřípustný podle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř.

Čís. 12794.

Totožnost skutkového důvodu ve smyslu § 11 čís. 1 c. ř. s. není vyloučena tím, že každý ze žalovaných rozesílal reversy, jež vedly k žalobě na ochranu proti nekalé soutěži, odděleně, dohodli-li se žalovaní na jich vydávání, dali je společně vytisknouti a v nich se společně uvedli a pak je každý ze svého působiště samostatně rozesílali.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, R I 683/33.)

Žalobou, zadanou na krajském soudě civilním v Praze, domáhala se žalující firma na W-ovi, bydlícím v Praze, a na firmě Sch. v Podmoklech, by bylo uznáno právem, že žalovaní jsou povinni zdržeti se rozšiřování nabídek, v nichž nabízí zákazníkům pro případ, že budou krýti celkovou potřebu pouzder pro kapesní svítilny všech druhů, jakož i ručních svítilen, svítilen na kola atd., jen odběrem u žalovaných firem, důvěrnický rabat, a zdržeti se přidržovati zákazníky k podpisům nabídek tím, že jinak jim nebudou dodávati zboží, které speciálně žalované strany vyrábějí a odstraniti takto získané přijaté nabídky. Žalovaná firma Sch. vznesla námitku místní nepřislusnosti, již s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl a žalobu ohledně této žalované odmítl, maje za to, že tato žalovaná není společníkem v rozepři po rozumu § 11 čís. 1 c. ř. s., ježto pozastavený revers, jenž byl odesílán zákazníkům žalovaných k podpisu, nebyl oběma žalovanými odesílán společně, nýbrž každým zvlášť. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku místní nepřislusnosti. D ů v o d y: Jest ovšem pravda, že nekalá soutěž v žalobě tvrzená mohla býti spáchána teprve rozesíláním pozastaveného reversu, avšak podle názoru rekursního soudu není totožnost skutkového důvodu ve smyslu § 11 čís. 1 c. ř. s. vyloučena tím, že každá ze žalovaných stran rozesílala reversy odděleně, neboť, dohodly-li se na jich vydávání, daly-li je společně vytisknouti a v nich se společně uvedly a pak je každá ze svého působiště samostatně rozesílala, páchaly obě přece jen právně i skutkově týž čin o mohou proto býti po rozumu § 22 zák. proti nek. soutěži, § 11 čís. 1 c. ř. s. a § 93 j. n. u téhož soudu společně žalovány, jak to procesní ekonomie a koncentrační tendence zákona proti nekalé soutěži vyžadují.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že podle povahy věci jde tu skutečně již také podle vyličení žaloby o jednotnost a skutkovou spojitost

jednání, jež vedlo k žalobě domáhající se ochrany proti nekalé soutěži. Třebaže se žaloba brání proti rozšiřování pozastavených reversů jako praktickému výsledku předchozího jednání, je přece již podle povahy věci zjevné, že nelze toto rozšiřování oddělovati od předchozí dohody o vydání, tisku i obsahu reversů, jejichž obsahem se žalobkyně cítí dotčenou. Dovolací rekurs, který neprávem klade důraz jen na výsledek celého jednání, totiž na rozšiřování, ani se nepokusil vyvrátiti správné odůvodnění napadeného usnesení a neprávem vytýká, že rekursní soud zdůrazňuje zásadu procesní ekonomie, která však sama o sobě není hlavním důvodem napadeného rozhodnutí.

Čís. 12795.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čís. 131 sb. z. a n.).

Rekurs proti usnesení odvolacího soudu ve sporech pracovních, jímž byl zamítnut návrh na opravu jeho rozsudku, jest posuzovati podle §§ 419 a 515 c. ř. s., nikoliv podle § 519 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 9. září 1933, R I 702/33.)

Krajský soud v P. jako odvolací soud ve věcech pracovních zamítl usnesením ze dne 13. března 1933 návrh žalovaného, by rozsudek téhož soudu ze dne 13. ledna 1933 byl opraven, pokud se týče doplněn podle § 419 a násl. c. s. v tom směru, by byla vyslovena přípustnost dovolání podle § 34 zák. o prac. soudech. Dovolací rekurs žalovaného proti tomuto usnesení krajský soud v P. usnesením ze dne 24. dubna 1933 odmítl. **Důvody:** V § 519 čís. 1 až 3 c. ř. s. jest výčetmo uvedeno, proti kterým usnesením odvolacího soudu za odvolacího řízení se rekurs připouští, a není v tomto ustanovení zákona uveden případ, který jest předmětem tohoto dovolacího rekursu. Bylo jej proto podle § 528 c. ř. s. jako nepřipustný odmítnouti.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil odvolacímu soudu, by dovolací rekurs, správně rekurs žalovaného proti usnesení ze dne 13. března 1933 přijal a předložil.

Důvody:

Podle druhé věty druhého odstavce § 36 zák. ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. platí o rekursním řízení ve sporech pracovních »jinak«, t. j. pokud v uvedeném zákoně nejsou obsaženy předpisy zvláštní, ustanovení civilního řádu soudního. Platí tedy ve sporech pracovních ustanovení §§ 419 a 515 c. ř. s., podle nichž proti usnesení, kterým byl zamítnut návrh na opravu rozsudku, není samostatného opravného prostředku a strany mohou stížnosti na toto usnesení přivést k platnosti opravným prostředkem podaným proti nejbližšímu rozhodnutí, jež lze bráti v odpor. Názor odvolacího soudu, že jeho usnesení ze dne 13. března 1933 bylo vydáno za odvolacího řízení, není